ELAYNE ALLEN: UN FENOMEN ÎN CREȘTERE: MUNCA SEXUALĂ DIGITALĂ

Autor: Elena-Cristina Enoiu | 30 iunie 2023

Un articol de Elayne Allen pentru The Public Discourse

Articol original: Sex Work Is Scaling

Pe măsură ce industria sexului crește și se mută în mediul online, se încurajează o viziune tranzacțională asupra relațiilor dintre oameni în cultura mainstream.

Când economia s-a mutat în mediul online în timpul pandemiei din 2020, sexul a devenit și el virtual. Combinația dintre izolare și anxietate financiară a creat contextul favorabil pentru o creștere considerabilă a platformei OnlyFans, unde oricine se poate înscrie pentru a vinde conținut original (de cele mai multe ori, sexual) către fanii lor. *The Guardian* a arătat că numărul de utilizatori a platformei OnlyFans a crescut de la 7.5 milioane în noiembrie 2019 la uluitoarea cifră de 85 de milioane în decembrie 2020, o creștere de mai mult de 1000%.

Pe măsură ce lumea s-a redeschis după pandemie, mare parte din sex a rămas virtual. OnlyFans a continuat să se extindă: Techjury, o companie de verificare a software-ului, raportează că, în 2023, *„peste 170 de milioane de utilizatori și-au înregistrat un cont OnlyFans, inclusiv 1,5 milioane de creatori”*. Altfel spus, intimitatea „de vânzare” se extinde: niciodată până acum sexul nu a fost atât de facil pentru costuri așa de mici.

Pe măsură ce industria muncii sexului crește, dezbaterile pe acest subiect s-au intensificat și ele. Există o categorie de oameni care își concentrează eforturile în jurul dezincriminării prostituției, arătând că este o problemă de viață și de moarte. Alții se concentrează pe justificările morale, indicând argumente despre autonomia asupra propriului corp, venitul suplimentar pe care îl oferă o astfel de muncă și chiar împlinirea pe care o aduce ea.

Aceste argumente aduse pierd din vedere vătămările ireversibile pe care le produce o piață în creștere a muncii sexuale. Munca sexuală profită de fete minore care ocolesc cu ușurință restricțiile de vârstă slab implementate de OnlyFans, dar și de femei cu salarii mici, în căutare de o sursă facilă de venituri. De asemenea, bunăstarea și demnitatea umană sunt viciate, din moment ce este negată semnificația și puterea sexului. Totodată, munca sexuală are o influență asupra societății în general, pentru că încurajează bărbații și femeile să se „comercializeze" reciproc.

Barbaritatea industriei muncii sexuale se observă din modul în care aceasta își gestionează clienții. În mai 2022, revista *The New York Times* a publicat un raport al lui Ezra Marcus despre „e-proxeneții" OnlyFans. Aceștia sunt intermediari care au rolul de mediatori între persoanele care lucrează pe platformă și clienții lor. Ei angajează persoane care fac conversație, aflate în postul de scriitori fantomă pentru „creatorii" OnlyFans. Marcus scrie: *„Acești «scriitori» lucrează în ture, răspund la mesajele primite și ajung să discute cu noii abonați, încercând să-i convingă să cumpere videoclipuri scumpe"*. El continuă:

> *„Abonații presupun că discută direct cu femeile din videoclipuri și este misiunea «scriitorului» să mențină în mod convingător această iluzie.* Clienții lor – de regulă bărbați retrași și înfierbântați – sunt ținte ușoare. *„Clienții noștri cei mai buni vin la noi nu neapărat pentru a cumpăra conținut erotic, ci pentru a simți o conexiune"*, arată o postare de pe *Think Expansion website.* Această dorință a bărbaților, arată postarea, este pâinea „e-proxeneților"*.*

Cu alte cuvinte, „proxeneții" și „scriitorii" lor folosesc bărbați care se simt singuri ca pe o oportunitate de a obține cât mai mulți bani cu putință. Probabil există oameni care aplaudă acest demers ca pe un exemplu de bună funcționare a pieței fără limite, care își arată magia. Există o cerere pentru „companie" în rândul bărbaților, oamenii își doresc să ofere acest serviciu la un anumit preț pe piață, iar livrarea „produselor" s-a simplificat.

Totuși, aceste apărări ale pieței ignoră adesea natura reală a cererii, dar și modul în care circumstanțele externe modelează această cerere. Cerințele noastre nu sunt întotdeauna pe picior de egalitate: unele lucruri ne tentează, deși știm, finalmente, că nu ni le dorim. Dorințele intră în conflict între ele. Majoritatea bărbaților care plătesc pentru sex digital ar prefera, probabil, o companie autentică, aleasă în mod liber, mai degrabă decât să flirteze cu bărbați din Europa, Africa și Asia de Sud-Est, care se prezintă drept femei frumoase. Dar când un tip de intimitate „contrafăcută" este la doar un clic distanță, se creează o cerere pentru ceva ce bărbații ar putea să nu-și dorească cu adevărat, dar care se naște din disperare sau chiar din dependență.

Munca sexuală digitală, la fel ca pornografia, consolidează probabil statutul de *incel* (n.

tr.: membru al unei comunități online care se consideră incapabil de a atrage sexual femei și care este de obicei ostil femeilor și bărbaților atractivi din punct de vedere sexual) cu și chiar transformă bărbații în *incel*. „Recesiunea” sexuală a fost larg documentată până în acest moment. Într-un eseu din aprilie 2022 din *New Yorker*, Zoe Heller a citat câteva date uimitoare: *„Într-un studiu publicat în 2020, aproape unul din trei bărbați cu vârsta cuprinsă între optsprezece și douăzeci și patru de ani nu a raportat nicio activitate sexuală în ultimul an”.* Mulți utilizatori de pe OnlyFans sunt plictisiți de violența pornografiei și au apelat la OnlyFans pentru ceva care seamănă mai mult cu intimitatea unei relații. Nu este greu să înțelegem cum bărbații ar putea opta pentru aceste prietene „electronice” și ar putea scăpa de relațiile cu femei în carne și oase care, ca orice ființă umană, au nevoi, opinii și imperfecțiuni.

Prin urmare, munca sexuală la scară largă manipulează și exploatează bărbații și denaturează mediul sexual mai larg. Dar cum rămâne cu femeile care lucrează pe aceste platforme? Este dăunător pentru ele sau este un mod aspru, dar în cele din urmă distractiv, de a face bani? Este un câștig financiar necesar pentru femeile care ar fi altfel lipsite de oportunități economice?

Pentru multe femei care lucrează pe aceste plaftorme, experiența muncii lor nu este atât de strălucitoare pe cât sugerează apărătorii industriei. Într-o conversație neintenționat de sinceră, *Reason Magazine* i-a cerut unei lucrătoare sexuale și cercetătoare în știința datelor pe nume Aella să *„explice diferențele de clasă în tipurile de muncă sexuală”*. Aella răspunde:

> *„Am făcut un sondaj cu mai multe escorte și am descoperit că proporția evenimentelor neplăcute pe care le-au întâlnit, cum ar fi agresiunea sexuală… era destul de strâns corelată cu prețul pe care îl cereau. Practic, cu cât încasezi mai mulți bani, cu atât scade riscul de a întâlni clienți periculoși. Oamenii care vă vor plăti 1.000 de dolari pe oră nu vă vor agresa sexual. Aceștia sunt, de regulă, avocați, medici, politicieni sau persoane care pur și simplu nu vor să se încurce cu astfel de comportamente.”*

Femeile educate, atractive și interesante, cum ar fi Aella, pot scăpa dacă cer prețuri mari, evitând astfel „servicii” periculoase, precum violul. Cei care se află în vârful lanțului de muncă sexuală evită o mare parte din violență și îi afectează pe cei aflați în partea de jos a piramidei. După cum indică o serie de cercetări, există legături îngrijorătoare între munca sexuală, pornografia și traficul de persoane.

Chiar și pentru acele femei care lucrează online și nu sunt traficate în industrie, există o parte dintre ele care apelează la munca sexuală digitală din disperare economică. Din nou, acesta ar putea părea un argument în favoarea muncii sexuale: oferă venituri celor care se află în nevoie. Dar pe OnlyFans, doar un mic procent de „creatori” obțin un venit

bun. Un alt raport din 2021 al revistei *New York Times* a menționat că *„90% dintre creatori câștigă mai puțin de 12.000 de dolari pe an”*. Cu alte cuvinte, marea majoritate a femeilor primesc doar câteva sute de dolari ici și colo.

Chiar dacă toate aceste femei ar câștiga destui bani prin vânzarea de sex digital pentru a trăi confortabil, vânzarea și cumpărarea sexului se situează în disonanță cu bunăstarea umană. Spre deosebire de alte acțiuni pe care le facem cu corpul nostru, ramificațiile sexului nu se limitează la activitatea în sine. O persoană care la locul de muncă tunde gazonul probabil că nu va sta treaz nopți întregi întrebându-se dacă a făcut ceva rău sau jenant în timp ce tăia iarba, sperând cu disperare că proprietarul gazonului îl iubește sau trăind cu îngrijorarea că va apărea un copil. Chiar și atunci când sarcina nu este o preocupare, sexul antrenează și viața noastră interioară. Clișeele sunt adevărate: sexul poate fi ca un drog pentru că, atunci când nu este temperat de autoconstrângere sau de norme sociale, dorința pentru el poate controla restul vieții. Este ceva prea sacru și prea puternic pentru a putea fi cumpărat și vândut.

Puterea sexului este evidentă în modul în care ramificațiile sale se extind dincolo de cei doi oameni care îl fac. Acest lucru nu este mai puțin adevărat pentru sexul plătit: pe măsură ce industria muncii sexuale crește și se mută în mediul online, aceasta încurajează o viziune tranzacțională a relațiilor în cultura mainstream. Pentru a împrumuta o metaforă pe care scriitoarea redacției *Unherd* Mary Harrington a folosit-o, atitudinile noastre cu privire la sex și practicile sexuale fac parte dintr-un ecosistem mai larg. Încorporarea muncii sexuale virtuale în câmpul larg al muncii înseamnă că sexul va deveni din ce în ce mai comercializat pentru toți ceilalți. Din cauza creșterii fenomenului „sexfluencers”, femeile care nu au nicio legătură cu munca sexuală, dar au o prezență online, sunt abordate în mod regulat de bărbați care solicită imagini sexuale. Iar „cumpărarea” sexului cu gesturi care se bucură de o formă de aprobare la nivel social este un pilon al „culturii” întâlnirilor: două sau poate trei întâlniri la cină este prețul standard pentru a ajunge în pat cu o persoană aleasă pe Tinder. Femeile din acest mediu trebuie deseori să aleagă între a dormi cu un bărbat pe care tocmai l-au cunoscut sau a fi „ghosted” (n. trad. a întrerupe brusc orice fel de conversație cu altă persoană), deoarece el poate găsi cu ușurință pe altcineva care este dispus să ofere așa ceva. Cu cât se vinde mai mult sex online, cu atât este mai probabil ca aceste tendințe să continue în ritm accelerat.

Există unele voci, precum editorialistul Dan Savage, care susțin că *toate* relațiile sunt tranzacționale, chiar și căsătoriile, așa că munca sexuală nu este, în realitate, fundamental diferită de orice altă relație sexuală. Totuși, ideea că toate relațiile sunt tranzacționale și, prin urmare, echivalente din punct de vedere moral, se bazează pe o definiție prea confuză și expansivă a „tranzacției”. Este adevărat că putem considera căsătoria tranzacțională în măsura în care ea este reciproc avantajoasă și este un schimb între două persoane. Dar ceea ce face obiectul „schimbului” în căsătorie este

sacrificiul de sine și, dacă funcționează corect, îi face pe oameni să crească în virtute. Schimbul de sex pentru bani, dimpotrivă, oferă cumpărătorului un sentiment de proprietate asupra produsului (corpul altuia) și nu necesită niciun alt sacrificiu, în afara unei găuri în portofel.

Cu cât munca sexuală crește mai mult, cu atât va fi mai ușor pentru bărbați și femei să se vadă unii pe ceilalți ca pe niște mărfuri care trebuie folosite și aruncate, în timp ce își alină dorința naturală de iubire și companie. Nu ar trebui doar să facem toate eforturile pentru a elimina munca sexuală (digitală sau de altă natură) de pe piață, ci și pentru a o face cu totul de neconceput.

Imagine: Pixabay